

Em Griffin: *Együtt-lét. Mitől jó egy csoport?*

Az amerikai szerzőre már első magyarul megjelent könyve kapcsán felfigyelhettünk, mert a *Bevezetés a kommunikációelméletekbe* című munkája olyan átfogó, információgazdag és korszerű oktatási stratégiával megírt könyv, hogy azóta a kommunikációképzés területén alapkönyvnek számít. A másodikként megjelent *Szerezzünk barátokat* és a most kiadott *Együtt-lét* az emberi kapcsolatok, a társas viszonyok bonyolult összefüggésrendszerében igyekszik eligazítani az olvasót. Mindhárom kötet a Harmat Kiadónál jelent meg.

Ebben a könyvében a mindennapi élet élményeit, tapasztalatait és cselekvéseit nemcsak a tudomány igényességével, hanem a keresztény hit kereső és követő beállítódásával közelíti meg, amely újszerű megvilágításba helyezi az egyének, a csoporttá alakulás, s a vezető és vezetettek viszonyát, s ezáltal olyan megértéshez, a másik ember, sőt önmaga megismeréséhez juttatja az olvasót, ami által a saját élethelyzeteiben (mint családtag, mint munkatárs, mint tanár, mint vezető vagy vezetett) segítheti jobban kezelni konfliktusait, kikerülni hibás „forgatókönyveket”.

Ebben a kötetben Griffin a hatékony csoportvezetés módszereit, technikáit és szemléletét mutatja be az olvasónak. Saját tapasztalataira építi, amelyeket a legkülönbébb ifjúsági, gyülekezeti, segítőket képző stb. csoportok vezetése során szerzett. A tudományos és tapasztalati ismereteket élményszerűen, gazdag humorral, világosan – tanárosan didaktikus módon – strukturálva mutatja be, miközben öniróniával ír a csoportvezető belső vívódásairól, dilemmáiról, „magányosságáról”.

Pedagógusok számára a könyv egyik legfőbb értéke abban rejlik, ahogy a *deviáns személy csoportba való beillesztését* elemzi, s ahogy rávilágít a „deviancia előnyére”, majd elemzi, hogy a devianciát hogyan termelik ki a különböző csoportok mint a saját működési zavaruk „eredményét”. E csoportdinamikai folyamatokban is fontos szerepe van a csoport vezetőjének, aki a komplex emberi és szakmai tapasztalataiból ötvöződő viselkedésével befolyásolja a csoportdinamika alakulását. Griffin is hivatkozik Carl Rogersre, miszerint a csoportvezető sikeres helytállásának is előfeltétele az ún. *rogersi 3-as* (amit mára már nemcsak a pszichoterapeutáktól, de minden segítő szakmában foglalkozótól elvárnak), hogy tudatosan igyekezzen önmagában kifejleszteni és minden alkalommal működésbe hozni a kliens (vagy a segítségre szoruló diák) *feltétel nélküli pozitív elfogadását* (megkeresve benne a „jót”), *az empátiás viszonyulást* (a beleélést a megérteni igyekvő gondolkodás kövesse), valamint a *hiteles érzelmi beállítottságot, a kongruenciát* (ami a segítőben kialakuló, intenzív, esetleg ellentmondásos indulatok, érzések átgondolásával és felvállalásával érhető el).

A könyv második üzeneteként/tanulásként azt emelném ki, hogy világosan megmutatja, miként lehet egy jól vezetett csoportban változni, fejlődni, élni, s hogy a csoport-lét a kitűzött céljai mellett a személyiség kibontakoztatásának is milyen fontos eszköze.

Pedagógusok számára hangsúlyozottan kiemelendő a könyvnek az az élmény- anyaga, amely egy másik kultúrában, az amerikai keresztény közösségekben láttatja meg a „demokrácia kis köreit”, a helyi közösségek szabályozó voltát, a tanár–diák kapcsolat személyes hangvételét, a tekintélyelvűség kiszorulását s a viták értelmes és szükségszerű működtetését. Ugyan elkerülhetetlen, hogy a kelet-közép-európai olvasót ezek csüggedéssel, reménytelenség érzésével ne töltsék el. De ez az érzés hiányérzésbe fordulva elindíthatja a keresést, azoknak a hazai lehetőségeknek a felkutatását, ki- próbálását, amelyek hasonló eredményekhez vezethetnek.

Összességében elmondható, hogy ez a könyv mind a pedagógusok, mind a mentálhigiéné területén tevékenykedő szakemberek számára „kötelező” olvasmány kellene hogy legyen.



Brassai Sámuel Líceum, Kolozsvár